

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jiřiny Jislové a soudců Mgr. Štěpána Hnanička a JUDr. Tomáše Pirka ve věci žalobce: **Sofis partner, s. r. o.**, IČ 41197518, se sídlem Brno, Cejl 91, zastoupeného JUDr. Evou Vašíčkovou, advokátkou se sídlem Brno, Bodlákova 1460/2, proti žalované: **AMOENA, spol. s r. o.**, IČ 43002871, se sídlem Praha 4, Pertoldova 3385/49, zast. JUDr. Jiřím Kubátem, advokátem se sídlem Praha 2, Belgická 23/394, o **43.068 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 9. února 2017, č. j. 11 C 246/2016 – 46,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **p o t v r z u j e**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 6.437,20 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Kubáta.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl tak, že žaloba, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 14.521 Kč s příslušenstvím, jakož i náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1.200 Kč zamítl a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované náklady řízení ve výši 13.564,10 Kč k rukám právního zástupce žalované. Takto rozhodl o žalobě založené na tvrzení, že žalobce se domáhá úhrady dlužné faktury ze smlouvy o poskytování služeb s tím, že dne 30. 7. 2014 byla mezi žalovanou jako uživatelem a žalobcem jako poskytovatelem služby uzavřena smlouva o poskytování služby CESR, na základě které

se poskytovatel zavázat pro uživatele zprostředkovat služby. Smlouva o poskytování služby CESR ze dne 30. 7. 2014 byla uzavřena prostřednictvím sítě internet. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, když zpochybňovala, zda k uzavření smlouvy vůbec došlo a namítla nedostatek pasivní legitimace. Soud prvního stupně vzal za nesporné, že dne 30. 7. 2014 došlo k telefonní komunikaci mezi účetní žalované a pracovníkem call centra žalobce, přičemž zůstalo sporné, zda byla platně uzavřena smlouva mezi žalobcem jako poskytovatelem a žalovanou jako uživatelem služeb žalobce. Po provedeném dokazování vyšel z toho, že smlouva o poskytování služeb CESR je dle čl. 3 uzavřena až zasláním akceptace návrhu zpět uživateli (zjištění ze smlouvy o poskytování služeb CESR), žalobce formuloval reakci na telefonní rozhovor, zaslán byl na adresu: info@cesr.cz (email ze dne 30. 7. 2014) kdy žalobce urgoval neuhrazenou fakturu číslo 2014090078 ze dne 1. 9. 2014 se splatností 15. 9. 2014 na částku 14.521 Kč na emailové adrese xxxxx, která je chybná, neboť obsahuje tečku za „xxxx“ (zjištěno z emailu ze dne 18. 9. 2014, z výpovědi svědkyně M.). Žalobce vyfakturoval cenu za své služby fakturou číslo 2014090078, když žalovaná vyfakturovanou částku neuhradila ani přes upomínky žalobce, fakturu vrátila žalobci s tím, že odmítla vznik smluvního vztahu, a z opatrnosti od smlouvy odstoupila. Na základě provedeného dokazování soud prvního stupně postupoval podle § 132 o. s. ř. a dospěl k závěru, že k uzavření smlouvy o poskytování služeb mezi žalobcem a žalovanou nedošlo, nárok na zaplacení ceny za poskytování služeb nevznikl. Při svém rozhodnutí vyšel z § 559 o. z., § 1723 a následujících, jakož i § 1770 a § 1735, když uzavřel, že v daném případě si žalobce ve své smlouvě upravil vznik závazku v čl. 3 tak, že smluvní vztah vzniká akceptací návrhu na uzavření smlouvy ze strany poskytovatele (žalobce), která je zaslána uživateli na emailovou adresu uvedenou v návrhu. Žalobce zvolil pro návrh smlouvy elektronickou formu a její uzavření způsobem na dálku prostřednictvím internetu, a to emailu a internetového portálu. Žalobce zvolil k oslovení žalované s nabídkou na uzavření smlouvy telefon, avšak k uzavření smlouvy tímto způsobem nemohlo dojít, přestože bylo jednáno o obsahu smlouvy, protože se žalobce rozhodl vázat jiným, ve smlouvě upraveným způsobem. Žalované nebyla doručena akceptace návrhu a žalobce to ani v řízení neprokázal. Žalobce neodůvodněně presumoval souhlas žalované s uzavřením smlouvy a nijak si neověřil, zda k uzavření dle jeho podmínek skutečně došlo. Žalobce si žádným způsobem neověřil správnost elektronické adresy žalované, přestože byla na předmětné adrese nekontaktní, přitom měl k dispozici i telefonní číslo, webovou adresu s kontakty či adresu sídla žalované. Žalobce ani nijak nereagoval na fakt, že žalovaná odstoupila od smlouvy úkonem ze dne 24. 8. 2014. Nad to ještě soud prvního stupně dodal, že svědkyně M. jako externí účetní, která je na základě smlouvy pověřena vedením účetnictví žalované, nemůže být považována za osobu oprávněnou uzavírat smlouvy za žalovanou. Zavazování prostřednictvím uzavírání smluv není činnost, která by se mohla řadit standardně do kompetence účetní společnosti. Žalobce tak neprokázal, že by došlo k uzavření smlouvy o poskytování služeb žalované, a proto ani nemohl vzniknout nárok na zaplacení ceny za poskytování služeb. Soud prvního stupně tak uzavřel, že k uzavření smlouvy nedošlo, neboť nebyly splněny všechny podmínky nutné k perfekci smlouvy a žalované nemůže jít k tíži, že jí nebylo doručováno z důvodu špatně vedené elektronické adresy v evidenci žalobce. Proto žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, jímž se domáhal toho, aby změnou rozsudku bylo jeho žalobě v celém rozsahu vyhověno. V obsáhlém odvolání mimo jiné zdůraznil, že soud prvního stupně nesprávně vyhodnotil výpověď svědkyně M., na jejíž výpověď poukázal. Dále pak na ustanovení § 1725 zák. č. 89/2012 občanského zákoníku, podle něhož dojde k uzavření smlouvy tehdy, jakmile si strany dojednejí její obsah, přičemž jeden obsah byl kompletně zvolen aktivně ze strany žalované. Žalovaný byla nejen telefonicky navigována operátorem, ale současně procházela systémem a aktivně si volila náležitosti prostřednictvím

sítě internet. Žalobce je přesvědčen o tom, že v posuzované věci byla vzájemná práva a povinnosti smluvních stran vymezena dostatečně určitým způsobem v rámci formulářové smlouvy, přičemž žalovaná si jednotlivé parametry smlouvy sama aktivně zvolila. Pak by se mělo jednat o uzavření nějaké „zkušební smlouvy“, pak by žalobce neměl důvod nabízet žalované jakýkoliv dárek, přičemž žalobce žalované nabídl dárek kapesní nůž Victorinox Climber. K posouzení toho, že smlouva o poskytování služby CESR není podepsána statutárním orgánem, uvádí tolik, že v souladu s § 430 zák. č. 89/2012 Sb. pověřili-li podnikatel někoho při provozu závodu určitou činností, zastupuje tato osoba podnikatele při všech jednáních, k nimž obvykle dochází. Současně překročí-li zástupce podnikatele zástupčí oprávnění, podnikatel právní jednání zavazuje. Současně také ve vazbě na § 166 zák. č. 89/2012 Sb., jež stanovuje, že právní osobu zastupují její zaměstnanci v rozsahu obvyklém vzhledem k jejich zařazení nebo funkci, přičemž rozhoduje stav, jak se jeví veřejnosti. V posuzované věci je pak jednoznačné, že pracovník žalované přepojující hovor na oprávněnou osobu měl za to, že paní M. je osoba, jež je oprávněna v této věci jednat a současně sama paní M. měla taktéž za to, že je oprávněna v této věci jednat, protože jednak prošla aktivním působením celým procesem uzavření smlouvy, ale současně také jako osoba oprávněná provedla její ukončení v systému. Soud prvního stupně současně považuje odstoupení paní M. za právoplatný úkon, který byl učiněn prostřednictvím internetu, tedy i samotné uzavření smlouvy, jež bylo učiněno prostřednictvím internetu, muselo proběhnout právoplatně. Závěrem ještě konstatoval, že se nejednalo o první kontakt se žalovanou, a že žalované byl opakovaně poskytnut demo přístup, který byl aktivován dne 14. 9. 2012 a následně 2. 12. 2013, tedy žalovaná byla řádně seznámena se systémem CESR již před uzavřením smlouvy. Žalobce je tak přesvědčen, že smlouva byla řádně uzavřena, a to osobou k tomu oprávněnou, jak se jevila veřejnosti, přičemž tato smlouva byla také řádně akceptována ze strany žalobce, o čemž se žalovaná mohla přesvědčit a současně také přispědčila využitím přihlašovacích údajů do systému CESR.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k odvolání navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného, když mimo jiné zdůraznila, že žalobce neprokázal, že by uzavřel se žalovanou tvrzenou smlouvu o poskytování služeb, a proto ani neprokázal vznik nároku na plnění, kterých se žalobou domáhal. Žalobce věděl, že o uzavření smlouvy nejedná s osobou oprávněnou, taková jednání vést, natož smlouvu platně uzavřít. Svědkyně M., se kterou žalobce jednal o obsahu smlouvy, na tuto důležitou skutečnost žalobce dokonce upozorněna. Argumentace žalobce ohledně oprávněnosti svědkyně uzavírat za žalovanou jakékoliv smlouvy týkající se činnosti účetní je pouhou spekulací, která nemá oporu v provedeném dokazování. Obsah odvolání je v podstatě pokus o zpochybnění výpovědi svědkyně M., kterým se žalobce snaží přesvědčit odvolací soud, že svědkyně smlouvu se žalobcem uzavřít chtěla a smlouvu uzavřela. To je však v přímém rozporu s provedeným dokazováním. Rovněž pracovník call centra žalobce není osobou oprávněnou za žalobce uzavírat smlouvy. To žalobce v průběhu řízení před soudem prvního stupně netvrdil ani nedokázal. Závěrem poukázala na to, že poskytnutí nějakého demo přístupu ze strany žalobce straně žalované v předchozích letech, je tvrzení irelevantní, navíc je použito jako nepovolené novum až v odvolacím řízení a pochopitelně nebylo předmětem dokazování před soudem prvního stupně. Žalovaná tak zdůrazňuje, že žalobce nepředložil důkaz o tom, že by došlo k uzavření tvrzené slovy a tím ke vzniku nároku na straně žalobce, kterých se ve sporu domáhá.

Odvolací soud k odvolání žalobce přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející (§ 212, § 212a o. s. ř.) a poté dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.

Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečný skutkový podklad, provedené důkazy správně hodnotil ve smyslu ustanovení § 132 o. s. ř. a nepochybil ani v právním posouzení věci. Odvolací soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje a pro stručnost svého zdůvodnění proto odkazuje na pregnantní odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. V posuzované věci není pochyb o tom, že smlouva o poskytování služby CESR je dle čl. 3 uzavřena až zasláním akceptace návrhu zpět uživateli, když žalobce formuloval svou reakci na telefonní rozhovor a byl zaslán na adresu, kterou vedl soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí. V posuzované věci však žalobce zvolil pro návrh smlouvy elektronickou formu a její uzavření způsobem na dálku prostřednictvím internetu, avšak k uzavření smlouvy tímto způsobem v posuzované věci nemohlo dojít, přestože bylo ujednáno o obsahu smlouvy, protože žalobce rozhodl vázat jiným ve smlouvě upraveným způsobem. Žalované nebyla doručena akceptace návrhu a žalobce to ani v řízení neprokázal, dokonce to netvrdil ani v průběhu odvolacího řízení. Je nepochybné, že žalobce si žádným způsobem neověřil správnost elektronické adresy žalované, na kterou zasílal písemnost, přestože byla na této adrese nekontaktní, když měl k dispozici i telefonních čísel, webovou adresu s kontakty či adresu sídla žalované. Žalobce tak neprokázal, že by došlo k uzavření smlouvy, a proto jeho návrh je zcela nedůvodný. Odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, a proto jeho rozhodnutí podle § 219 o. s. ř. potvrdil jako zcela věcně správný.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšně žalované byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 6.437,20 Kč (odměna advokáta za vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání ve výši dvojnásobku odměny 2.860 Kč, dvojnásobek režijního paušálu podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., včetně 21 % DPH).

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Praha 17. října 2017

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Martínková Hana